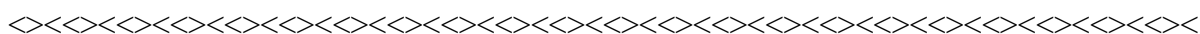

Bruno Ferrero: Olykor elég egynapsugár
A nyolcadik nap

Másnap az Úr visszament, hogy szemrevételezze a Művet. Akadt még néhány tennivaló itt-ott. Szép kövek hevertek a folyók ártereiben, szürkék, zöldek, pettyesek. De a föld alatt csak megtört, szétlapított köveket lehetett volna találni. Isten megérintette ezeket a köveket, és belőlük születtek a gyémántok, a smaragdok és a többi milliányi drágakő ott lenn a mélyben. Az Úr megnézte a virágokat, az egyik szebb volt, mint a másik. - valami hiányzik - gondolta, és szellőt fűjt rájuk, és íme, a virágok illatosak lettek. Egy szürke, szomorú madár repült a kezére. Isten fűtöztett neki valamit. És a csalógány trillázni kezdett. Mondott valamit az égnek és az ég elvörösödött örömében. Így született a napnyugta. De az Úr mit suttozhatott az ember fülébe, hogy az ember legyen? Azon a régesrégii napon azt suttozta az ember fülébe: "Szeretlek."

Erhart Kaestner: Mire való a csönd?

A magányosan élő szerzetes remetéhez egyszer emberek jöttek. Megkérdezték tőle:

- Mire való, hogy életed nagy részét itt töltöd el csöndben és magányban?

A remete éppen azzal foglalataskodott, hogy vizet mert egy ciszternából, az esővíz összegyűjtésére szolgáló mély kútból. Fölfigyelt a kérdésre, s munka közben odaszólt a látogatóknak:

- Nézzetek bele a ciszternába! Mit láttok?

Az emberek kíváncsian körülvették a szerzetest, és próbáltak beletekinteni a mély kútba:

Nem látunk semmit - mondták kisvártatva.

A remete abbahagyta a vízmerítést, pár pillanatnyi csöndet tartott. A látogatók feszülten figyeltek rá, mozdulni sem mertek:

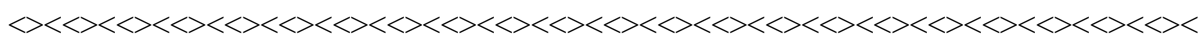
- Most nézzetek bele a kútba egyenként, csöndesen. Mit láttok?

A látogatók érdeklődéssel hajoltak egyenként a kút fölé, s felkiáltottak:

- Saját arcunkat látjuk a kútban!

- Bizony, amíg zavartam a vizet - mondta a remete -, nem láttatok semmit. De a csöndben és a nyugalomban megismeritek önmagatokat.

A látogatók megértették a remete tanítását.

Bruno Ferrero: A két jégtömb

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén. Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány "jónapot", egy-két "jóestét". Semmi több. "Jégtörésről" szó sem volt. Mínd a ketten azt gondolták a másikról: - Igazán eljöhethetne hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi és a jégtömbök még jobban önmagukba zárózóztak.

Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki:

- Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult. Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra.

Megleppó módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte: - Milyen a nap?

- Csodálatos... Maga az élet. - válaszolta zavartan a borz.

- Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! - mondta a másik.

A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrta egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye aransugárként hatolt be az üregbe.

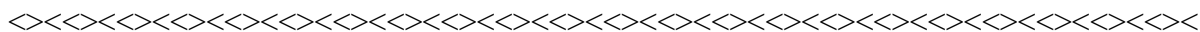
Néhány hónappal később egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakká változik. Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig. A másik jégtömb is ugyanezt érezte. Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska

kezdett csordogálni. Ki is folytak az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak, amelyben az égből tükröződött.

A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törekénységét és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra.

Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomjukat oltsák. A rovarok ott zümmögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókusz pedig megfürdött benne.

És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak.

A sziget

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, a Bánat, a Tudás és még sok más, így a Szeretet is. Egy napon az érzések tudomására jutott, hogy a sziget süllyed. Ezért valamennyien előkészítették hajóikat és elhagyták a szigetet. Egyedül a Szeretet akart az utolsó pillanatig maradni. Mielőtt a sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért imádkozott.

A Gazdagság egy luxushajón úszott el a szeretet mellett.

A szeretet megszólította:

- Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?

- Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely számodra!

Így hát megkérdezte a Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

- Büszkeség, kérlek! El tudnál engem is vinni?

- Nem Szeretet, nem tudlak elvinni! - Válaszolt a Büszkeség, - itt minden tökéletes, és Te esetleg árthatnál a hajómnak!

Hát, a Szeretet megkérdezte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

- Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!

- Oh Szeretet! - mondta a Bánat- Én olyan szomorú vagyok, de egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elhúzott a Szeretet mellett, de olyan elégedett és boldog volt, hogy meg se hallotta szeretet kérését.

Hirtelen megszólalt egy hang:

- Gyere Szeretet, én elviszlek téged!

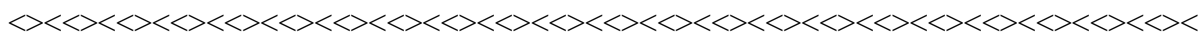
Aki megszólalt, egy öregember volt. Szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét. Amikor földet értek, az öreg elment. A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást:

- Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem?

- Az Idő volt- mondta a Tudás.

- Az Idő?- kérdezte a Szeretet. Miért segített rajtam az Idő?

A Tudás válaszolt: - Mert csak az Idő érti meg, hogy milyen fontos az életben Szeretet!

A három fa legendája

(Ismeretlen szerző)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer hegycsúcs, ahol három kis fácska állt és arról álmodozott, mi lesz majd belőle, ha megnő.

Az első fácska vágyakozva nézett fel a csillagokra, amelyek úgy szikráztak fölötté, akár a gyémánt.

„Szeretnék kincsesláda lenni!” kiáltott fel. „Beborítva arannyal és telve gyönyörű drágakövekkel. Én leszek a legcsodálatosabb kincsesláda az egész világon!”

A második tekintetével követte a kis patakot, ami szokott útján csörgedezett a tenger felé. „Jó volna büszke hajónak lenni” - sóhajtott - „átszelni a viharos tengert, hatalmas királyokat vinni egyik parttól a másikig!

Belőlem lesz a legerősebb tengerjáró az óceánokon!"

A harmadik kicsi fa lenézett a völgybe. Férfiak és nők sietősen tették a dolgukat a forgalmas kisvárosban. „Én egyáltalán nem akarok elmozdulni erről a helyről” - mondta. „Szeretnék olyan magasra nőni, hogy amikor az emberek megállnak, hogy megnézzenek, felemeljék tekintetüket az ég felé és Istenre gondoljanak. Én leszek a legmagasabb fa a Földön!”

Múltak az évek. Eső jött és sütött a nap s a három kis fa nagyra és magasra nőtt.

Egy szép napon három favágó ballagott fel a hegyoldalra. Egyikőjük megpillantotta az első fát és azt mondta: „Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem.” És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt. „Most lesz belőlem az a szép kincsesláda” - gondolta a fa - „csodás kincseket kapok majd.”

A másik favágó a második fát szemelte ki. „Ez a fa erős. Pontosan ilyen kell nekem.” És eldőlt a második fa is a fejsze ütéseire. „Végre átszelem a tengert!” - gondolta. „Büszke hajó leszek, királyoknak való!”

A harmadik fa úgy érezte, hogy egy pillanatra a szíve is megáll, amikor az utolsó favágó ránézett. Ott állt egyenesen és magasan, büszkén mutatva az égre. De a favágó nem nézett fel oda. „Nekem bármelyik fa megteszi” - mormogta.

Az első fa egy asztalozhoz került. De az öreg asztalos nem gondolt kincsesládára. Gyakorlott kezei alól egy jászol került ki. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem fűrészporral és szénával az éhes állatok számára.

A második fa mosolygott, amikor a favágó elvitte a hajóépítőhöz. De nem valami nagy és erős tengerjáró hajó készült belőle, hanem a fűrészelés és kalapácsolás után egy egyszerű halászbárka állt a víz partján. Mivel túl kicsi és gyenge volt ahhoz, hogy tengerre szálljanak vele, ezért egy tavon hajóztak rajta egyik parttól a másikig. Minden nap átható halbűz töltötte be és lassan beivódott a hajó deszkáiba, gerendáiba. A harmadik nagyon meglepődik, amikor a favágó gerendákra hasította és otthagya egy farakásban. „Soha nem akartam más lenni, csak állni a hegytetőn és Isten felé mutatni.”

Sok-sok nap telt el és sok-sok éjszaka. A három fa már majdnem elfelejtette egykori álmát.

De egy éjjel egy fénylő csillag gyúlt ki éppen afölött az istálló fölött, amelyikben a jászol állt. Vándorok érkeztek és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára. „Bár csak jobb helyet készíthetnék neki!” - sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A csillag rásütött a fényes és erős fára. „Ez a jászol a legjobb hely neki” - mondta a asszony. És az első fa rájött, hogy most nála van a világ legnagyobb kincse.

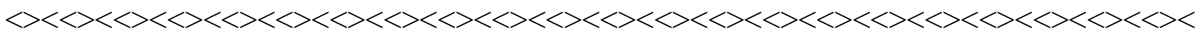
Évek múltán egy este fáradt utasok szálltak fel a halászhajóra. Egyikük azonnal elaludt, ahogy a hajó kifutott a tóra. Éjjel hirtelen feltámadt a szél és a víz fölött hatalmas vihar kerekedett. A hajó hánykódott az óriási hullámok tetején. Tudta, hogy nem elég erős ahhoz, hogy az utasokat ilyen nagy szélben és esőben épségben a partra vigye. Ekkor felébredt a fáradt vándor. Felállt, kinyújtotta karját és annyit mondott: „Csend!” - és a vihar elült. Olyan gyorsan, mint ahogy kezdődött. A második fa tudta, hogy a leghatalmasabb király volt ott azon az éjszakán.

Egy péntek reggel előhúzták az utolsó fából készült gerendákat is a rég elfelejtett rakásból. Összeácsolták, majd egy tomboló és gúnyolódó tömegben hurcolták keresztül. Megborzongott, amikor néhány katona egy ember kezeit szögezte gerendáihoz. Rútnak és kegyetlennek érezte magát. De vasárnap reggel, amikor a Nap sugaraival fellármázta a levegőt és a Földről az öröm áradt, tudta a harmadik fa, hogy Isten szeretete mindent megváltoztatott.

Ez tette gyönyörűvé az első fát.

Ettől lett erős a második.

És ha valaki valamikor a harmadik fára gondolt, annak Istenre kellett gondolnia.

Az öreg bölcs és a fiatalember

Öreg bölcs üldögélt a Korinthoszba vezető út szélén. A városba igyekvő idegen rövid pihenőt tartva beszédbe elegyedett vele:

Milyenek itt az emberek? - tudakolta.

Hová valósi vagy? - kérdezett vissza az öreg bölcs.

Athéni vagyok.

És felétek milyen nép lakik? - kérdezett tovább az öreg.

Hát tudod, rettenetes társaság! Mind csaló, lézengő, lusta és önző. Ezért is jöttem el onnan.

Nincs szerencséd! Korinthoszba sem jobb a helyzet. Itt is csupa csalóval és lézengővel, lusta és önző emberrel fogsz találkozni. - mondta az öreg.

A vándor búsán folytatta útját.

Nem sokkal később újabb idegen állt meg az öreg bölcs előtt. Őt is az érdekelte, hogy milyen emberek laknak Korinthoszba. A véletlen úgy hozta, hogy ő is Athénből jött. Neki is feltette az öreg bölcs a kérdést, hogy ott milyenek az emberek.

Nagyszerű emberek élnek ott! Barátságosak, segítőkészek és nagyon becsületesek! - válaszolta nem kis büszkeséggel az utas.

Nagy szerencséd van! Korinthoszba is ugyanilyen nagyszerű emberekre találsz majd! - mondta az öreg bölcs.

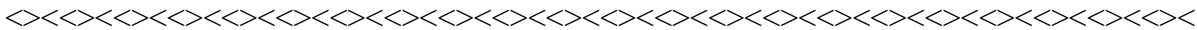
A vándor vidáman fütyörészve folytatta útját a város felé.

A két beszélgetést végighallgatta egy fiatalember, aki gyakran időzött az öreg bölcs társaságában.

Felháborodottan jegyezte meg.

Nagyot csalódtam benned! Sose hittem volna, hogy te is ennyire kétszínű vagy!

Az öreg bölcs mosolyogva csillapította. Tévedsz, fiatal barátom. Tudod, a világ a szívünkben tükröződik. Akinek a szíve gyanúval van tele, az mindenhol csalókkal fog találkozni. De akinek a szívét jóindulat tölti el, az a világon mindenhol barátságos emberekre talál

Öreg Cherokee indián és unokájának

Egy öreg Cherokee indián meséli az unokájának, hogy egy nagy harc dül a lelkében.

A harc két farkas között zajlik.

Az egyik gonosz és tele van dühvel, irigységgel, bánattal, fájdalommal, arroganciával, önsajnálattal, büntudattal, kisebbségi érzéssel, hazugsággal, hamis büszkeséggel, felsőbbrendűséggel.

A másik jó és tele van békével, örömmel, szeretettel, alázatossággal, reménnyel, szerénységgel, jósággal, kegyességgel, bőkezűséggel.

Az unoka kis gondolkodás után megkérdezi: "és melyik farkas fog győzni"?

Az öreg azt válaszolta: "amelyiket etetem."

